Second Episode: Jason arrives offering to help Medea in her exile and proclaiming his loyalty. Medea responds angrily, and describes how she has been betrayed. Jason defends himself and argues that she is being foolish to turn down his help. Medea accuses him of thinking of nothing but his new wife.

Ἰάσων
οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον ἀλλὰ πολλάκις
τραχεῖαν ὀργὴν ὡς ἀμήχανον κακόν.
σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν
κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,
λόγων ματαίων οὕνεκ᾽ ἐκπεσῇ χθονός.
κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτὲ
λέγουσ᾽ Ἰάσον᾽ ὡς κάκιστός ἐστ᾽ ἀνήρ.
ἃ δ᾽ ἐς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων
ὀργὰς ἀφῄρουν καί σ᾽ ἐβουλόμην μένειν·
σὺ δ᾽ οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ᾽ ἀεὶ
κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσῇ χθονός.
ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ᾽ οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις
ἥκω, τὸ σὸν δὲ προσκοπούμενος, γύναι,
ὡς μήτ᾽ ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς
μήτ᾽ ἐνδεής του· πόλλ᾽ ἐφέλκεται φυγὴ
κακὰ ξὺν αὑτῇ. καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτε.

Μήδεια
ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γάρ σ᾽ εἰπεῖν ἔχω
γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν,
ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες ἔχθιστος γεγώς
θεοῖς τε κἀμοὶ παντί τ᾽ ἀνθρώπων γένει;
οὔτοι θράσος τόδ᾽ ἐστὶν οὐδ᾽ εὐτολμία,
φίλους κακῶς δράσαντ᾽ ἐναντίον βλέπειν,
ἀλλ᾽ ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
πασῶν, ἀναίδει᾽. εὖ δ᾽ ἐποίησας μολών·
ἐγώ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι
ψυχὴν κακῶς σὲ καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων.
ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν·
ἔσωσά σ᾽, ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
ταὐτὸν συνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος,

πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
ζεύγλαισι καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην·
δράκοντά θ’, ὃς πάγχρυσον ἀμπέχων δέρος
σπείραις ἔσῳζε πολυπλόκοις ἄυπνος ὤν,
κτείνασ’ ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ’ ἐμοὺς
τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην
σὺν σοί, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα·
Πελίαν τ’ ἀπέκτειν’, ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
παίδων ὕπ’ αὐτοῦ, πάντα τ’ ἐξεῖλον δόμον.
καὶ ταῦθ’ ὑφ’ ἡμῶν, ὦ κάκιστ’ ἀνδρῶν, παθὼν
προύδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ’ ἐκτήσω λέχη,
παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ’ ἄπαις ἔτι,
συγγνώστ’ ἂν ἦν σοι τοῦδ’ ἐρασθῆναι λέχους.
ὅρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ’ ἔχω μαθεῖν
εἰ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ’ οὐκ ἄρχειν ἔτι
ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι’ ἀνθρώποις τὰ νῦν,
ἐπεὶ σύνοισθά γ’ εἰς ἔμ’ οὐκ εὔορκος ὤν.
φεῦ δεξιὰ χείρ, ἧς σὺ πόλλ’ ἐλαμβάνου
καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρῴσμεθα
κακοῦ πρὸς ἀνδρός, ἐλπίδων δ’ ἡμάρτομεν.
ἄγ’, ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι
(δοκοῦσα μὲν τί πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς;
ὅμως δ’, ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανῇ)·
νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
οὓς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν ἀφικόμην;
ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ’ ἂν οὖν
δέξαιντό μ’ οἴκοις ὧν πατέρα κατέκτανον.
ἔχει γὰρ οὕτω· τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
ἐχθρὰ καθέστηχ’, οὓς δέ μ’ οὐκ ἐχρῆν κακῶς
δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα πολεμίους ἔχω.
τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων
ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε
ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἡ τάλαιν’ ἐγώ,
εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,
φίλων ἔρημος, σὺν τέκνοις μόνη μόνοις·

	καλόν γ’ ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ, πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας ἥ τ’ ἔσωσά σε. ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν ὃς κίβδηλος ᾖ τεκμήρι’ ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ, ἀνδρῶν δ’ ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
Χορός	δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει, ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ’ ἔριν.
Ἰάσων	δεῖ μ’, ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν, ἀλλ’ ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν. ἐγὼ δ’, ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν, Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην. σοὶ δ’ ἔστι μὲν νοῦς λεπτός — ἀλλ’ ἐπίφθονος λόγος διελθεῖν, ὡς Ἔρως σ’ ἠνάγκασεν τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας. ἀλλ’ οὐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θήσομαι λίαν· ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας οὐ κακῶς ἔχει. μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας εἴληφας ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω. πρῶτον μὲν Ἑλλάδ’ ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς γαῖαν κατοικεῖς καὶ δίκην ἐπίστασαι νόμοις τε χρῆσθαι μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν· πάντες δέ σ’ ᾔσθοντ’ οὖσαν Ἕλληνες σοφὴν καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ’ ἐσχάτοις ὅροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν. εἴη δ’ ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις μήτ’ Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος, εἰ μὴ ’πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι. τοσαῦτα μέν σοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι ἔλεξ’· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προύθηκας λόγων. ἃ δ’ ἐς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας, ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς, ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος

καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν — ἀλλ’ ἔχ’ ἥσυχος.
ἐπεὶ μετέστην δεῦρ’ Ἰωλκίας χθονὸς
πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,
τί τοῦδ’ ἂν εὕρημ’ ηὗρον εὐτυχέστερον
ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως φυγὰς γεγώς;
οὐχ, ᾗ σὺ κνίζῃ, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος
καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος
οὐδ’ εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες οὐδὲ μέμφομαι·
ἀλλ’ ὡς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς
καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι
πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλον,
παῖδας δὲ θρέψαιμ’ ἀξίως δόμων ἐμῶν
σπείρας τ’ ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις
ἐς ταὐτὸ θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος
εὐδαιμονοίην. σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ;
ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
τὰ ζῶντ’ ὀνῆσαι. μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
οὐδ’ ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
ἀλλ’ ἐς τοσοῦτον ἥκεθ’ ὥστ’ ὀρθουμένης
εὐνῆς γυναῖκες πάντ’ ἔχειν νομίζετε,
ἢν δ’ αὖ γένηται ξυμφορά τις ἐς λέχος,
τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
τίθεσθε. χρῆν τἄρ’ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ’ οὐκ εἶναι γένος·
χοὔτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.

Χορός Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούσδ’ ἐκόσμησας λόγους·
ὅμως δ’ ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
δοκεῖς προδοὺς σὴν ἄλοχον οὐ δίκαια δρᾶν.

Μήδεια ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν·
ἐμοὶ γὰρ ὅστις ἄδικος ὢν σοφὸς λέγειν
πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει·
γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ’ εὖ περιστελεῖν
τολμᾷ πανουργεῖν· ἔστι δ’ οὐκ ἄγαν σοφός.
ὡς καὶ σύ· μή νυν εἰς ἔμ’ εὐσχήμων γένῃ
λέγειν τε δεινός. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ’ ἔπος·

	χρῆν σ’, εἴπερ ἦσθα μὴ κακός, πείσαντά με
	γαμεῖν γάμον τόνδ’, ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
Ἰάσων	καλῶς γ’ ἄν, οἶμαι, τῷδ’ ὑπηρέτεις λόγῳ,
	εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
	τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
Μήδεια	οὐ τοῦτό σ’ εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
	πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.
Ἰάσων	εὖ νυν τόδ’ ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα
	γῆμαί με λέκτρα βασιλέων ἃ νῦν ἔχω,
	ἀλλ’, ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
	σέ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
	φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασιν.
Μήδεια	μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος
	μηδ’ ὄλβος ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
Ἰάσων	οἶσθ’ ὡς μετεύξῃ καὶ σοφωτέρα φανῇ;
	τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαίνεσθαί ποτε,
	μηδ’ εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δοκεῖν.
Μήδεια	ὕβριζ’, ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ’ ἀποστροφή,
	ἐγὼ δ’ ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
Ἰάσων	αὐτὴ τάδ’ εἵλου· μηδέν’ ἄλλον αἰτιῶ.
Μήδεια	τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα καὶ προδοῦσά σε;
Ἰάσων	ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
Μήδεια	καὶ σοῖς ἀραία γ’ οὖσα τυγχάνω δόμοις.
Ἰάσων	ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.
	ἀλλ’, εἴ τι βούλῃ παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῆς
	προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
	λέγ’· ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ
	ξένοις τε πέμπειν σύμβολ’, οἳ δράσουσί σ’ εὖ.
	καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι·
	λήξασα δ’ ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
Μήδεια	οὔτ’ ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ’ ἂν
	οὔτ’ ἄν τι δεξαίμεσθα, μηδ’ ἡμῖν δίδου·
	κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ’ ὄνησιν οὐκ ἔχει.
Ἰάσων	ἀλλ’ οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι
	ὡς πάνθ’ ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω·
	σοὶ δ’ οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ’, ἀλλ’ αὐθαδίᾳ

φίλους ἀπωθῇ· τοιγὰρ ἀλγυνῇ πλέον.

Μήδεια

χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
αἱρῇ χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.
νύμφευ'· ἴσως γάρ, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
γαμεῖς τοιοῦτον ὥστε θρηνεῖσθαι γάμον.

Euripides Medea 446-618